U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **S. F.**, zast. JUDr. Uljanou Kurivčakovou, advokátkou, se sídlem Velkoosecká 773/5, Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 8. 4. 2013, č. j. 49 Az 10/2013 – 63,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Zástupkyni žalobce se odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 8. 4. 2013, č. j. 49 Az 10/2013 – 63, zamítl žalobcovu žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2013, č. j. OAM-277/LE-LE05-ZA05-2012, kterým byla zamítnuta jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (dále též zákon o azylu), a dále rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení; ustanovené zástupkyni žalobce pak přiznal odměnu za jeho zastupování v tomto řízení ve výši 6.800 Kč.

Žalovaný ve svém shora citovaném rozhodnutí uvedl, že z výpovědí žalobce nezjistil žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být ve vlasti vystaven pronásledování z důvodů významných pro azylové řízení, naopak z nich dovodil, že důvodem žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu je snaha o legalizaci pobytu na území České republiky. Krajský soud ve svém rozsudku nejdříve s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že v žalobcově případě byly splněny podmínky pro rozhodnutí v tzv. zkráceném řízení podle § 16 zákona o azylu, neboť žalovaný se řádně zabýval otázkou, zda u žalobce neexistují důvody pro udělení mezinárodní ochrany v některé z jejích forem upravených zákonem o azylu, a potřeba se

okolnostmi žalobcovy žádosti zabývat hlouběji a provádět k nim dokazování nevyvstala. Potřebné informace případu byly dostatečně zjištěny z pohovoru, který žalovaný se žalobcem vedl v průběhu správního řízení a krajský soud souhlasil i se závěrem žalovaného, že jediným důvodem žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu byl pokus o snazší legalizaci jeho pobytu na území České republiky. Nucené vycestování žalobce do země jeho původu pak podle krajského soudu nebude představovat hrozbu porušení jeho práva na rodinný život garantovaného čl. 8 Úmluvy na ochranu lidských práv a základních svobod.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou, avšak blanketní kasační stížnost. Nejvyšší správní soud jej proto usnesením ze dne 30. 7. 2013, č. j. 4 Azs 25/2013 – 8, vyzval, aby ve lhůtě jednoho měsíce od doručení tohoto usnesení doplnil podanou kasační stížnost tak, že uvede, z jakých konkrétních skutkových a právních důvodů napadá rozsudek krajského soudu, a poučil jej, že nebude-li kasační stížnost ve stanovené lhůtě doplněna, Nejvyšší správní soud ji podle § 37 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.) odmítne.

Toto usnesení Nejvyššího správního soudu bylo dle údajů na doručence datové zprávy, v níž bylo doručováno, doručeno zástupkyni stěžovatele dne 2. 8. 2013 a lhůta k doplnění kasační stížnosti v délce jednoho měsíce tak uplynula dne 2. 9. 2013. Zástupkyně stěžovatele však ve stanovené lhůtě na výzvu k doplnění kasační stížnosti ani později až do dne vydání tohoto usnesení nereagovala a kasační stížnost nijak nedoplnila. Ta tak nadále nesplňuje náležitosti předepsané v § 106 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 103 odst. 1 s. ř. s.

Podle § 106 odst. 1 s. ř. s. musí kasační stížnost kromě obecných náležitostí podání obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno. Ustanovení § 37 platí obdobně. Podle třetího odstavce téhož ustanovení, nemá-li kasační stížnost všechny náležitosti již při jejím podání, musí být tyto náležitosti doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání. Jen v této lhůtě může stěžovatel rozšířit kasační stížnost na výroky dosud nenapadené a rozšířit její důvody. Tuto lhůtu může soud z vážných důvodů prodloužit, nejdéle však o jeden měsíc na včasnou žádost stěžovatele. Podle § 37 odst. 5 s. ř. s. předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví mu k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud takové podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, pokud stěžovatel v kasační stížnosti neuvede, z jakých důvodů napadá rozhodnutí, proti němuž kasační stížnost směřuje (§ 106 odst. 1 s. ř. s.), a tyto vady k výzvě soudu nebyly odstraněny, nelze v řízení pokračovat a soud kasační stížnost odmítne (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 2 Ads 29/2003 – 40, č. 6/2003 Sb. NSS, dostupné z www.nssoud.cz).

Tak tomu je i v posuzované věci. Stěžovatel neuvedl nic konkrétního proti postupu či rozsudku krajského soudu, neuvádí, jakých pochybení se soud dopustil (ať již ve smyslu vad řízení, či v právním závěru), uvádí pouze, že rozsudek krajského soudu napadá v v jeho I. výroku.

Takto formulovanou kasační stížnost považuje Nejvyšší správní soud za nedostačující ve smyslu § 106 odst. 1 s. ř. s. se zřetelem k § 103 odst. 1 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatel byl řádně vyzván k odstranění vytýkaných vad kasační stížnosti a byl současně poučen o následcích nerespektování této výzvy. Vytýkané vady stěžovatel ve stanovené lhůtě neodstranil. Vzhledem k tomu, že potřebné údaje nebyly stěžovatelem doplněny, nebyly splněny podmínky § 106 odst. 1 s. ř. s. pro projednání kasační stížnosti.

Za této procesní situace nezbylo Nejvyššímu správnímu soudu než kasační stížnost podle § 37 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona odmítnout, neboť nebyla ve stanovené lhůtě doplněna a v řízení není možno pro tento nedostatek pokračovat.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, jestliže kasační stížnost byla odmítnuta.

Zástupkyni stěžovatele ustanovené mu usnesením krajského soudu ze dne 11. 2. 2013, č. j. 49 Az 10/2013 – 37, Nejvyšší správní soud odměnu za její zastupování v řízení o kasační stížnosti nepřiznal, neboť ve stanovené lhůtě navzdory řádnému poučení nereagovala na výzvu soudu k doplnění podané kasační stížnosti. Pouhou blanketní kasační stížnost nelze považovat za úkon právní služby dle vyhl. č. 177/1996 Sb.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. září 2013

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu